

Cântecele unui

DERBEDEU

OVIDIU NICULESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NICULESCU, OVIDIU

Cântecele unui derbedeu / Ovidiu Niculescu. - Brașov :

Libris Editorial, 2017

Index

ISBN 978-606-8814-38-4

821.135.1

Director editorial: Dana Anghelescu

Design copertă: Wizzdesign

Tehnoredactare: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2017

Libris Editorial

Str. Mureșenilor Nr. 14, Brașov, România

Tel: 0268 477 799, Fax: 0268 477 798

E-mail: editura@libris.ro

Web: www.libris.ro

Librăria online www.libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Tipărit în România

Copiilor mei Petru și Mathea

Pentru mine poezia nu e o construcție inteligentă ci un sentiment. Trăiești poezie nu faci poezie. Nimeni nu poate face ceva mai spectaculos decât natura în toate detaliile ei. Așadar, pentru mine, poetul e cel care simte înainte de toate iar versurile lui sunt fotografia unei simțiri. Acest fapt mă face să afirm cu tărie și convingere despre mine că nu sunt întotdeauna poet, nu sunt doar actor și cu siguranță nu am pretenția de a fi muzician deși îmi place să cânt oricând și oriunde dau peste un public dispus să mă asculte. Eu sunt mai degrabă un „exprimeur”, un bard, un neo-menestrel. Privind în urmă la viața mea, recunosc că încă de când eram mic și bunicul îmi punea în mână ștecherul de la radio în loc de microfon, interpretam cu mare plăcere piesele muzicale ale timpului. Romane, melodii populare, cântece folk, rock sau de mahala, cam tot ce memoria afectivă înmagazina, rețineam imediat și cântam la petrecerile de familie, la focul de tabără, la chefurile din studenție și tot așa. Dan Spătaru, Aurelian Andreescu, Maria Tănase, Cenaclul Flacăra, Phoenix, Iris, ACDC, Pink Floyd, Johnny Cash, Lucio Dalla, Visotsky, Fărâmiță Lambriu, Ioana Radu, Alexandru Andrieș, Nicu Alifantis, Timpuri Noi, Bob Dylan, Esenin, Lermontov, Topârceanu, Tom Waits, Radu Stanca și mulți alții, ei bine toți m-au învățat și m-au inspirat să cânt, să recit, să mă exprim. Histrionismul meu nativ, moștenit pe cale maternă, ce caută zâmbetele și aplauzele oamenilor nu m-a părăsit niciodată, nici la cinci ani, nici la douăzeci de ani și nici acum la maturitate.

Această carte și aceste cântece sunt rodul vieții mele de până azi căci în timp, ușor, ușor am început să îmi aștern și eu pe hârtie propriile versuri dar nu sub titulatura de poezii ci de cântece pentru că așa s-au născut în sufletul și imaginația mea. Întâi de toate, trăind diferite situații și contexte, simt apoi încep să aud obsesiv o melodie cunoscută sau nascocită, iau chitara în brațe și versurile curg din mine, uneori fara nicio legatura cu textul original in cazul melodiilor preluate si adaptate, dar intotdeauna, in oricare dintre variante, exorcizandu-mi trairile. De ce Manglo? Cred ca eram prin clasa a patra cand profesoara de limba engleza ne-a cerut sa ne alegem niste nume englezesti dupa care sa ne strige la ora, asta ca sa faca totul mai distractiv pentru noi ca elevi. Eu mi-am ales Mowgli dupa personajul din Cartea junglei, acum stiu ca nu-i un nume englezesc dar deh, atunci eram copil, erau ani 80, comunismul era foarte gri si desenele animate erau foarte colorate. Spre deliciul clasei, un coleg caruia rostirea in engleza ii venea foarte dificil, mi-a stalcit proaspatul nume strigandu-ma din greseala Mangli, Maongli, in fine Manglo si asa mi-a ramas porecla pana azi. De ce derbedeu? Nimic mai simplu, de cand ma stiu am fost un personaj extrovertit, impetuos dar și un mare timid, bineînțeles ascunzând înconștient asta lumii și prezentându-i de multe ori o variantă a mea excesiv de nonșalantă, uneori ludică, alteori

iritantă, uneori euforică, alte ori depresivă, ba prea vesel , ba prea trist si adeseori total în antiteză cu esenta mea. D-aia am fericit pe mulți dar le-am și gresit multora și d-aia în funcție de greșală sau de fericire am fost numit derbedeu când cu zâmbetul pe buze, când cu lacrimi, când cu drag, când cu admirație și înțelegere, când cu neînțelegere sau pur și simplu. N-am să insist pe subtila psihologie a acestui fenomen, probabil ține de mahalaua Văcărești în care m-am născut, de moartea timpurie a tatălui meu ce m-a pus în situația de a lua singur în piept drumul și a învăța din propriile greșeli, de conștientizarea propriilor limite și de respectul sincer ce îl port pentru toți marii artiști ai acestei țări și ai lumii. Cum să mai cânti după Janis Joplin sau cum să mai scrii poezie după Nichita Stănescu?

Iată că am avut nevoie de patruzeci și doi de ani să prind curajul de a mă arăta fix așa cum sunt dumneavoastră, un renegate al acestor vremuri, un visător într-o lume de liesinguri și rate, un romantic închis în celula propriei existențe, un inadapdat la viteza și criteriile realist-tranșante ale societății moderne, un derbedeu neo-boem, pe scurt sistemul meu de autoapărare m-a făcut să fiu ceea ce sunt: un înger bun cu codiță de drac.

Mulți dintre artiștii înșirați mai sus și care îmi sunt idoli nu au trăit în epoca „selfie” și totuși „fotografiile” simțirii lor, chiar dacă prea sepie pentru unele gusturi, sunt încă foarte clare, pline de patimă, de disperare, de iubire, de revoltă, de suferință, de inteligență, de melancolie, de filozofie, de înălțime dar peste toate rămân frumoase din mereu în mereu. Tehnologia lor nu era iPhonul si camera cu „n”-șpe mii de pixeli ci călimara cu cerneală și chitara de lemn. Fundalul nu le era asigurat de nicio atracție turistică mediatizată ci de foaia albă de hârtie. Avantajul e clar de partea internetului și al aplicatiilor pentru orice, al butoanelor pentru tot, al vacanțelor exotice, al mașinii 4x4, al dietelor vegane, al terapiei psihologice, al orelor de yoga și tot așa, avantajul e clar de partea noastră, a celor de azi. Se cuvine așadar o întrebare retorică: Atunci cum de nici eu, omul modern, exact ca și Eminescu, nu credeam să-nvăț a muri vreodată? Cum de și eu, homo ultra-tehnologicus, mă trezesc adeseori implorând nepăsarea să-mi redea liniștea?

Vă invit așadar cu drag, împreună cu versurile și cântecele mele, într-o călătorie interioară care deși personală sunt convins că mulți se vor recunoaște în ea.

Suntem diferiți caracterologic, mental, emoțional, spiritual, interpretăm diferit viața dar drumul e mereu același. În călătoria de la naștere la moarte toți iubim și înșelăm, toți sperăm și trădăm, toți construim și dărâmăm, toți suntem oameni.

Cu speranța că vă pot aduce un zâmbet și o lacrimă prin cântecele mele vă doresc tuturor să fiți iubiți dar mai ales să aveți sufletul ușor.

Ovidiu Niculescu

PARTEA I

CÂNTECE DE BOEMIE, VESELIE DE BAIRAM SAU BĂȘCĂLIE

1. Habar n-am cine sunt

Plec devreme în zori, toată ziua alerg
Și m-agit ca o verișă
Muncesc până tâmpesc
Și impozit plătesc
Sunt cuminte ca o tocăniță.

Obosit și răpus mă întorc la apus
Viața-mi zboară ca frunzele-n vânt
Stop! Prieteni, va întreb:
Voi mai știți cine sunteți?
Eu recunosc, habar n-am cine sunt!

Mă întreb intrigat sunt sărac sau bogat?
Am sau nu am pene pe spate
Sunt mașină sau om
Cărămidă sau pom
Nu cumva sunt desene animate?

Sunt pernă sau bici ghiocel sau arici
La chitară de când știu să cânt?
Stop! Prieteni, vă întreb:
Voi mai știți cine sunteți?
Eu recunosc, habar n-am cine sunt!

Jur că nu înțeleg sunt rachetă sau melc?
Mă înmulțesc prin fotosinteză?
Nu cumva sunt rahat?
Eeee, turcesc, aromat...
Greieraș sau furnică obeză?

Cerul e infinit cu toți ne-am lămurit
Dar eu vreau lămuriri pe pământ!
Stop! Prieteni, vă mai întreb o dată:
Voi mai știți cine sunteți?
Eu recunosc, habar n-am cine sunt!

Sunt oare înger sau drac?
Pinocchio sau Cyrano de Bergerac?
Sunt o biserică sau sunt un amanet?
Sunt Popeye marinarul sau sunt Hamlet?

Dar uite că tot mă simt fericit
Sunt sănătos, n-am ficatul mărit
Aaa, deci nu-s bețiv
Dar dacă sunt vampir?
E perfect, ce-am uitat?
Să respir!

2. Nimic Niciodată

Vocea răstită și ușa trântită
Țigări, vodcă și fum
Ciorapi de damă și prieteni te cheamă
Dar tu mergi pe alt drum
Paturi murdare. Cărbuni sub picioare
Gândac strivit sub roți
Ruj pe cămașă și nu vrei acasă
Și simți că nu mai poți.
Înțelegi despre viață dar despre iubire
Nimic, niciodată n-ai să înțelegi.

Portjartiere, gunoaie și stele
Nu vrei să te oprești
Trenul e-n gară, e ploaie afară
Și simți că înnebunești
Barba nerasă, mașina te lasă
Parfum și gene lungi
Buza uscată, privirea turbată
La ea vrei să ajungi
Înțelegi despre viață dar despre iubire
Nimic, niciodată n-ai să înțelegi.

E lumea nebună, merg oameni pe lună
Copaci tăiați de câini
Soare de vară, muzee de ceață
Minciuni, brățări pe mâini
Dai peste soare, ochelarii de soare îi spargi
Și te aprinzi
Noaptea se-ntinde, frigul te prinde
Dar tu tot nu te prinzi
Înțelegi despre viață dar despre iubire
Nimic, niciodată n-ai să înțelegi
Nimic!

3. Petrecere la Mahala

Trage-te încoa, vreau să-ți spun ceva:
Distracția și vinul sunt mai bune-n mahala.

Sufletul deschis, cheful mai aprins

Și dansul este mult mai încins.

Noaptea mai cu viața și mai cu dulceață,

Mai plină de păcate până-n zori de
dimineață.

Femeia mai femeie, plăcerea mai plăcere
Și dragostea mai fără perdele.

Dacă nu mă crezi vino și-ai să vezi,
La orice colț de stradă o să dai peste dovezi:

Petreceri duium, grătar pe cărbuni

Și lăutarii cântă nebuni.

Haide că poți, fă cinste la toți

Decât să-mbătrânești cu averea la chiloți

Bea-o cu noi că banii-s nasoi

Când ții de ei te bagă-n noroi.

Simți ca iei foc, nu mai sta pe loc
Bate din picioare și prinde-te la joc.

Orice ar fi, nu te opri

Nici dacă se crapă de zi.

Simte-te bine fără rușine

Și lasă veselia să intre în tine.

Nu te lasă, ține-o tot așa

Că lumea-ntreagă e o mahala

Cântă mahalaua

Tremură podeaua

E paranghelie grea

Urcă-te pe masă

Viața-i mai frumoasă

Când petreci la mahala

Părerea mea!

4. Să ai sau să nu ai?

Dacă nu ai avere nu ai nimic de furat

Nevasta nu-ți fuge cu altul

Dacă nu ești însurat.

Dacă nu ai o casă nimeni n-o să-i dea foc

Și nimeni nu te trădează

Dacă n-ai prieteni deloc.

Dacă nu ai o rudă nici bani pe ele n-arunci

Nu duci pe nimeni la groapă

Deci nu ai de ce să te plângi.

Dacă nu ai un câine nu poate fi otrăvit

Nu-ți poartă nimeni de ciudă

Dacă nu pari fericit.

Ține minte: Să nu pari fericit!

Orchestra cânta nebună

Viața-i frumoasă dar vai...vai...

Judecă bine, răspunsul e-n tine

Să ai sau să nu ai?

Hai, spune:

Să ai sau să nu ai?

5. Ca albina și femeia

Fericire, sănătate

D-amândouă s-aveți parte

Am venit să vă înveslesc

Știu că poate nu am față

Dar am trăit multe în viață

Numai una să vă povestesc.

Am fost profesor, chelner, pictor, și pilot

Am fost brutar, taximetrist și mafiot

Dar ca albina și femeia uneori

Poate-nțepa așa că sunt apicultor.

Mi-a venit ideea frate
Foarte proastă din păcate
Să m-așez și eu la casa mea
Credeam c-o să curgă mierea
Dar am nimerit muierea
Cea mai certăreață și mai rea.

Până s-o iau era subțire și frumoasă
Era atentă, iubitoare, respectoasă
Dar la trei zile după nuntă s-a-ngrășat
Și-n loc de zână m-am trezit cu-n zmeu
în pat.

Am fost mecanic, scamator, bibliotecar
Și merg pe sârmă mai ceva ca un circar
Dar ca albina și femeia uneori
Poate-nțepa așa că sunt apicultor.

Bine c-am scăpat băi tată
Am lecția învățată
La divorț mi-a luat ultimul ban
Dar nu-mi pasă că am aer
Decât însurat și fraier
E mai bine singur și golan.

6. *Amanții*

Când sparge noaptea raza dimineții
Și prinde mahalaua iară glas
Amanții-vinovați se strâng în brațe
Trăgând de timpul scurt ce le-a rămas

De prin mansarde se aude-un cântec
O rugă tainică între iubiți
Femeile prin paturi despletite
Le cântă iar amanților grăbiți:
Stai, stai, te rog mai stai
Sărutarea să mi-o dai
Și tot ce ai...

Dar leneș curge viața
Zgârcită cu dulceața
Amanții nu trăiesc doar zaiafet
Se chinuie cu dorul
Căci pururea amorul
Va crește și mai mare dacă-l ții secret.

Prea grea o să le fie așteptarea
Și dorul iar o să le fie greu
Până la următoarea întâlnire
Se vor dori, se vor visa mereu

Vor trece peste zi unul de altul
La braț cu-altcineva ca doi străini
Și nicio clipă nu or să tresară
Deși în suflet vor simți leșin:
Stai, stai, te rog mai stai
Sărutarea să mi-o dai
Și tot ce ai.

Dar noaptea iar se lasă
Mansarda păcătoasă
Ascunde pe amanții ce discret
În pat și-alină dorul
Căci pururea amorul
Va crește și mai mare dacă-l ți secret.

Stai, stai, te rog mai stai
Sărutarea să mi-o dai
Și tot ce ai...

7. *Adio Ileana, Maria, Ioana și Geta*

Femei, femei...
Păcate dulci de tinerețe
Vreau adevărul să vi-l spun
Mereu, mereu...
Am fost un hoț de frumusețe
Veșnic îndrăgostit nebun